

משולחן שלמה

עיונים ופנינים בפרשה משיעוריו של

הגאון הינוקא
רבינו שלמה יהודה בארי שליט"א

פרשת וישלח 160 ג'יון

נחלה מבוהלת בראשונה

פַּה תֹאמְרוּן לְאֲדָנָי לְעֵשׂוֹ (לב, ה). אמרו בבראשית רבה (עה, יא) שכנגד שמונה פעמים שהשפיל יעקב עצמו וקרא לעשיו 'אדוני', העמיד הקב"ה מבני עשיו שמונה מלכים קודם לבניו, שנמנו בכתוב (לו, לא) "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל". אמנם בבראשית רבה (פג, א) קראו עליהם מה שאמר שלמה במשלי "נחלה מבוהלת בראשונה, ואחריתה לא תבורך", כי באחרית הימים יתקיים בהם (עובדיה א, כא) "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, והיתה לה' המלוכה".

יוסף תמורת דוד

ושורש הדבר הוא, שניתנה לעשיו מידת המלכות שראויה היתה לדוד, וכמו שכתב הרמ"ע מפאנו (במאמר אם כל חי ח"ב סי' א) שדוד הוא גלגול אדם הראשון, וכאשר המליכו כל הברואים את אדם הראשון למלך עליהם כמו באפרקי דר"א (בפרק יא), הנה כבר נתקיים בו "שום תשים עליך מלך" (דברים יז, טו), שדרשו במסכת קידושין (בדף לב ע"ב) "שתהא אימתו עליך", ולכך דוד הוא רגל רביעי שבמרכבה שכנגד מידת המלכות כמו בא בזהר ואתחנן (בדף רסב ע"ב), ובאמת היתה צריכה נשמתו לבוא לעולם מיצחק, שינתן בבטן רבקה יחד עם יעקב, ובזה ישרים לד' רגלי המרכבה יחד עם יעקב, כמו בא בילקוט ראובני (פ' תולדות, כט) בשם ספר גליא רזא, אלא שניתן עשיו בבטנה תחת דוד.

כי כבר בלידת יצחק קטרט הס"מ שכעת שנולד מצד הדין דקדושה לא יוכל יותר הס"מ לפעול במידת הדין שהיא חלקו, ושוב קטרט עליו בעת העקידה שלא ינצל חלילה, וכשלקח יעקב את האיל תמורתו, לא נתפייס הס"מ עד שהבטיח לו הקב"ה שיתן חלקו בזרע יצחק להיות הבכור, ורצה הס"מ לראות את הנשמה שנתנה לחלקו בזרע יצחק, ושלח הקב"ה לגבריאל והביא את דוד, ושמו ואמר מכירו אני, שראיתי אותו כשהראה אותו הקב"ה לאדה"ר ועתיד הוא להיות מלך על ישראל, הוא שראיתי אותו אדמוני וחתום בחותמי גופו מלא שער, ובשעת ההריון זרק בו הס"מ את זוהמתו בכדי שילך בדרכיו, ולעולם היה חושב עשיו שהוא דוד, עד שנוכח שרימה אותו יעקב וניצח ולקח את בכורתו וברכתו, והתברר לו שהוא מחלק הס"מ. ומפני שלא הסתייע להביא את נשמת דוד יחד עם יעקב, לכך נולד יוסף ליעקב תמורת דוד, בכדי שישלם את רגל הרביעית שבמרכבה עד שיבוא דוד, כמו בא כל זה שם בילקוט ראובני.

ואיש תרומות ירסנה

וזהו שמו בא בראשית רבה (סג, ח) ובמדרש שמואל (ט, טו) שמה שנולד עשיו אדמוני לימד על טבעו ששופך דמים הוא, וכן טעה שמואל בדוד כשראהו אדמוני, שמה ששופך דמים הוא כעשיו, אבל אמר לו הקב"ה אמנם 'אדמוני' הוא אבל 'עם יפה עינים' (שמואל א' טו, יב), שעשיו מדעת עצמו הורג, אבל דוד מדעת סנהדרין הוא הורג. ולכך עסק דוד לתקן למידת מלכותו יתברך מכל אשר היה עשיו מקלקל ופוגם בה, כמו בא בזהר שמיני (בדף מ ע"ב) שעל עשיו נאמר (במשלי כט, ד) "מלך במשפט יעמיד ארץ, ואיש תרומות ירסנה", שבמה שהיה מרמה עשיו בפיו כשואל על התרומות, הרס למידת מלכותו יתברך, כי בזה טעה בו יצחק שנשמת דוד הוא, אבל דוד היה נעשה מרכבה למלכות מצד הרחמים, ובזה תיקן והשלים לאשר קלקל והרס עשיו.

ארום ארום ומלך

כי לא נקרא עשיו 'אדמוני' אלא על שם שבחר לחלקו את העולם הזה, כמו שביאר הכלי יקר (בראשית כה, ל) שלכך לא קראוהו 'אדום' מיד כשנולד אדמוני,

כי חשבו מקרה הוא, אך כשאמר "הלעיטני נא מן האדום האדום הזה", ולא קראם עדשים בשמם, ודאי גילה דעתו שלא התאוה אליהם כי אם מצד מראיהם, ואז נודע באמת שטבעו לשפוך דמים כי יושב הוא תחת מזל מאדים שהנתון תחתיו הוא 'גברא אשיד דמא' (-אדם שופך דמים) כמו בא במסכת שבת (בדף קנו ע"א). ובה גילה שאין חפצו אלא בנחלת עולם הזה, ומאס בחלק העולם הבא שלקח יעקב לחלקו כמו בא בתנא דבי אליהו זוטא (בפרק יט), ולכך קיבל הוא המלוכה בעולם הזה שהיא 'נחלה מבוהלת בראשונה', אבל 'אחריתה לא תבורך', כמו שאמר הסבא בזהר משפטים (בדף קיא ע"א).

וכמו בא בזהר עולם לרמ"ד וואלי (בפ' תולדות, עמ' טו) שלכך כפל ואמר עשיו 'הלעיטני נא מן האדם האדם הזה', שכתוב 'אדם' חסר ו', כי ב' פעמים 'אדם' עולה כמנין 'מלך', לרמז שהיה עשיו מבקש הלעטה מן המלכות בעולם הזה, וניתנה לו כדי לשלם שכרו של כיבוד אב בעולם הזה, ולא יהיה לו מקום לטעון כלום בעולם שכולו ארוך, ולכך נתנה לו הלעטה של מלכות בעולם הזה, שהם המלכים שמלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל, ולאחר מכן כל הקיסרים של הרומיים שהיו מולכים כמעט בכל העולם, ואחר כך מלכי ספרד וצרפת וכל שאר המלכים הצפוניים הרבים, עד לעת תיקון העולם שאז יחזור עשיו לגריעותו ויבוש מבקשתו. ולכך אמר הכתוב 'על כן קרא שמו אדום' מלא, לרמז שנעשתה בקשתו להיות מלא כעת בעולם הזה, כדי שיהיה ריקן לבסוף בעולם התיקון.

אבל דוד לעומתו היה 'אדמוני עם יפה עינים', שהיה חכם הרואה את הנולד (תמיד לב ע"א), כיעקב שבחר לחלקו את העולם הבא, ובכל מידת מלכותו היה צופה על האחרית ותכלית הכל, להעמיד למלכות ה' שתיכון בכל הארץ, ובזה נעשה מרכבה למידת מלכותו יתברך, שיקיים 'ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והיתה לה' המלוכה'.

חרבא דקדושה

ומפני שנחלף דוד בעשיו, לכך כל כוחו של יוסף בא מדוד, וכמו שביאר העמודיה שבעה (בעמוד פחד יצחק, בדף כ ע"א) שמפני כך הוסיף ה' לרחל בן אחר, הוא יוסף שבה כתוספת ולא היה אמור מעיקרא להיוולד ליעקב, כי לא נולד אלא בכדי להכניע לעשיו כמו שאמרו בבראשית רבה (עג, ז), והוא היה החרב דקדושה כנגד חרבו של עשיו, שעל ידו יתקיים לעתיד לבוא "דרך כוכב מיעקב" (במדבר כד, ז), שהוא משיח בן אפרים שילחם לעתיד עבור בן דוד.

וזהו ענין שמשון בן מנוח, שיתגלגל ויבוא עם משיח בן אפרים, והוא יהיה שר צבא ה' בכל מלחמותיו, ויקרא שמו שרי"ה, כי עליו נאמר הכתוב (במדבר כד, יח) "והיה אדום ירֶשֶׁה והיה ירֶשֶׁה שְׁעִיר אוֹיְבָיו וישראל עוֹשֶׂה חֵיל". כי בכל פעם שרוצה הקב"ה שיקום איזה גיבור או איזה מלך לנקום נקמת ה', צריך שיהיה ממוזג גם מצד הימין שהוא בני ישראל, וגם מצד השמאל, שישכימו כולם יחד לעשות רצון קונם וללחום כנגד אויבי ה' הגדול שברא העולמות כולם, כמו בא בספר גליא רזא (בדף מב ע"ב ובדף מג ע"א).

שמשון ויעקב תאומים

וכמו באר שם בגליא רזא (בדף מ ע"א ואילך) שהיתה נשמת שמשון גלגול יפת ועשיו, ולכך היה בן מְנוּחָה, לרמז שהוא יפת הבא מְנוּחָה. שכאשר ראה נח שנחרב העולם מפני שלא ביקש עליהם רחמים כמו בא בזהר חדש נח (בדף כט ע"א), ביקש לאחר מכן "יִפְתָּ אֱלֹהִים לְיַפֶּת וישכון באהלי שם" (בראשית ט, כו). שיתגלגל שוב יפת בזרע יצחק שבה משם, ואכן היתה נשמת יפת צריכה להתגלגל בגופו

ואלה יעמדו על הברכה

העלון מוקדש לרפואת ישועת והצלחת: טל אברהם בן שרה, פבל נסים בן מרינה, שניאור זלמן בן בת שבע, יאיר בן טניה, אוריאן בת לאה, ישי בן מיטל.

להקדשות יקיריכם ניתן לפנות בטל' 0527.130.400

לעילוי נשמת

ראו דוד דרור בן רונית ז"ל

של שמשון¹ ולהיוולד עם יעקב, אבל מפני שכבר שלטה מידת הדין בעולם על שלא התפלל נח על בני דורו, נתנה רשות לס"מ להחליף את נשמת שמשון בעשיו שהיה מחלק הס"מ, אבל הועילה תפילת נח שיוולד שמשון ממנו, ובו מגולגלים נשמות יפת ועשיו יחדיו, ולכן היה שמו 'שמשון', כנגד השמש ומזל מאדים שמחלק עשיו, והיתה עבודתו להכניע לצד עשיו ולהגביר את צד יפת, ואמנם בכוחו של יפת שפט שמשון את ישראל עשרים שנה, ולעתיד לבוא ישלים המלאכה ויכניע לצד עשיו, והיתה לה' המלוכה.

דן ידיו עמו

ובאמת היתה בשמשון צמיחת קרן למלכות דוד, שהרי שמשון משבט דן בא כמו שנתנבא עליו יעקב (בראשית מט, טז) "דן ידיו עמו כאחד שבטי ישראל" - שהוא יחל להושיע את ישראל מיד פלישתים כמובא במסכת סוטה (בדף י"א), וזכו לכן שבט דן בזכות שבטו ב'אחד שבטי ישראל', הוא שבט יהודה הנקרא מיוחד שבשבטים על שהעמיד מתוכו את דוד המלך, כמו שאמרו בבראשית רבה (צח יג; צט, יא), ובוה זכה להצמיח קרן לדוד, כמו שכתב החתם סופר בדרשותיו (ח"ב, דף רצ"ד) "שלא בא שמשון על ערפה, בכדי להביא לגילית² שבמפתלו החלה צמיחת קרן מלכות דוד, שכשם שיצאה רות ממקום טומאת פלישתים בכדי להוליד את דוד, כן שיבת ערפה לפלישתים היתה הכנה למלכות בית דוד, כי בשובה הולידה את גלית על ידי שמסרו לה הפלישתים

1 שהוא גופא נשמת דוד שאמורה היתה להיות רגל רביעי במרכבה עם יעקב, כמובא לעיל מילקוט ראובני בשם הגליא רוא. ספר גליא רוא לא הודפס במלואו, ורבים מהדברים שהביאו ממנו מחברים קדמונים רבים מכתב יד שהיה לפניו, אינו נבדפס כיום. ובשם הגדולים (ח"ב, מערכת ג, אות לד) הביא בשם הישר מקנדיאה בספר נובלות (דף קצה ע"ב) שמחברו הוא רבי אברהם ברוכים תלמיד האר"י ז"ל, ומתוכן הספר עולה שנתחבר בסביבות שנת ש"ג, וצריך לומר שחיברו שנים רבות לפני שלמד מהאר"י ז"ל, ויש אומרים שחיברו רבי יעקב ארדי מחכמי שלוניקי הקדומים.
2 כ"ה בתוספתא דתרגום ירושלמי על הפסוק (בשמואל א' יז, ד) "ויצא איש הבנים ממחנות פלשתים גלית שמו", שרצא שנוולד מבין שתי משפחות, מן שמשון, והוא מן שבט דן, ומן ערפה שהיתה מן בני מואב. וכ"ה בפירוש רבינו אברהם בן שלמה (בשמואל א' יז, ח), ובמדרש חמדת ימים למהר"ש שבי (פ' אחרי מות).

את שמשון כשהיה נקור בעינו בבית האסורים, כמו שדרשו שם במסכת סוטה (בדף י"א) על הפסוק "ויהי טוחן בבית האסורים" (שופטים טז, כא). ועוד כתב בספרו תורת משה (הפטרה לפ' נשא), שלכך קרא יעקב על שמשון "נחש עלי דרך", כי היה שמשון כנחש הנושך את האיילה שרחמה צר בכדי שתלד כמובא במסכת בבא בתרא (דף טז ע"ב), שהאיילה מרמזת על מלכות בית דוד כמובא בזוהר אחרי (דף טז ע"ב), ועל זה התפלל יעקב "לישועתך קויתי ה'", שתצמח מלכות בית דוד מתוך נשיכת הנחש הזו.

והיה ירשה שיעיר

ועיקר הדבר הוא מתוך שיתגבר כל אחד להכניע למידת עשיו השוכנת בקרבו, שהיא מידת הכעס העולה מן הכבד כמו שאמר הרעיא מהימנא בזוהר פנחס (בדף רלד ע"ב), כי מידה זו גוברת באדם מצד העזות המרומזת ב'שעיר עזים' שדמו דומה לשל אדם כמו שאמרו בבראשית רבה (פד, יט), שהוא תגבורת הדמים והאדמומיות, שהוא מידת עשיו שביקש למלכות ונחלה מבוהלת הנרמזת בתיבת 'אדם' כאמור, אבל באמת נאמר בו (בישעיה מג, ד) "ואתן אדם תחתיו", כמו שדרשו רשב"י בתיקוני"ז (בתיקון כב, בדף סח ע"א), ורבי אלעזר ברשב"י בזוהר חדש בלק (בדף טו ע"ב) שכאשר שב אחד מישראל מחטאיו ועוונותיו אחר שכבר נגזר עונשו, נותן הקב"ה אחד מבני אדם ככופר לנפשו, כי באמת אין הם אלא כמתדמים ל'אדם' אבל לאמיתתם אינם אלא 'אדם' כמו שביאר המהרש"א במסכת ברכות (בדף סב ע"ב) ומגילה (בדף יא ע"א), וכמו שדרש רשב"י במסכת יבמות (בדף סא ע"א) ובבא מציעא (דף קיד ע"ב) מה שנאמר ביחזקאל (לד, לא) "ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם", שישאל הם הקרויים 'אדם', ואין העובדי כוכבים קרויים 'אדם'. וכאשר מכניע אדם למידת ה'אדם' שבו, היא מידת הכעס כאמור, הרי שמתגלה בו מעלת צלם דמות 'אדם', ונעשה בזה שורש לצמיחת קרן לדוד והכנעת מלכות עשיו, ומתוך כך יקויים 'והיתה לה' המלוכה'.

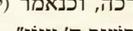
"וישמע יתרו" (שמות יח, א)

משיעור יום ד' ויצא תשע"ח ויום ב' מקץ תשע"ט

וכן רואים בפרשת העקידה, שהקב"ה אמר לאברהם אבינו את הדבר המנוגד ביותר להבנה האנושית, שיעלה לעולה את הבן שהוא בעצמו נתן לו, והקב"ה דיבר ללבו של אברהם, וכמו שנאמר (בראשית כב, ב) "אֲשֶׁר אֶהְיֶה" - כי החשוב ביותר נמדד לפי מי שאוהב ביותר, ואברהם לא חשב והרהר, אלא תיכף לקח את יצחק להקריבו לעולה, ואם היה הולך עם עיניו ושכלו, היה אומר, שאין שייך שאומר לו הקב"ה לשחוט, שזהו שפיכות דמים, ודבר אסור ונוגד את התורה ואינו ציווי אמיתי, אלא דמיון ומחזה שוא וכו', וכך היה מעוות את דברי ה' ב"ה. אבל אברהם למד את התורה בלב כמו שנאמר (משלי ג, א) "כִּתְבָם עַל לִוְיַת לִבְךָ". כי החכמים האמיתיים לומדים את התורה בלב, ומשפילים שכלם בפני התורה, ואברהם ידע את התורה כולה קודם שניתנה, כמו שאמרו בבראשית רבה (מט, ב).

וניסונו הגדול ביותר היה לדעת ולהבדיל היכן למד את התורה, אם למדה בשכל, ציווי זה נוגד את ציווי ה' והתורה - שאין מקריבים אדם לעולה, והיה סובר ומקשה וכו'. אבל כאן מגלים ורואים שאברהם למד את התורה בלב, ושמע את דבר ה', כמו שנאמר (בראשית כו, ה) "אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי", ונאמר (שם כב, יח) "אֲשֶׁר שָׁמַעַתְּ בְּקוֹלִי"; ששמע את התורה באוזניים וְהַפְּנִים ללב, שתורתו היתה עם אוזן ולב. כי הצדיק שומע את הדברים באזניו בביטול גמור ומקיימם בלבו. וזהו ההבדל בין הצדיקים לבין העולם, שהצדיקים לומדים את התורה באוזניים. וזה הסמא דח"י, שכשאדם שומע דבר תורה, וקורא בספר, משמיע לאוזניו, ומהאוזניים צריך שיריד ללב, ולא להעלות למח.

לכן התורה נמשלה למים (תענית ז, ד), כי יורדת היא למקום נמוך - מהאוזניים ללב. שהאוזניים הם בית קיבול, כמו שרואים בצורת האוזן. וכאשר יורדת התורה מהאוזניים ללב, היא משתמרת בלבו של אדם, וכאשר ירצה להיזכר בסכרא או הלכה, מיד יוכל לפתוח ולזכור, וגם יהיה הדבר ברור ונהיר, וכך יהיה לאדם ממש את כל התורה בלבו בזיכרון שלם, כי המוח אינו כלי המשמש את הלב. וכך למדו כל הצדיקים את התורה - משה רבינו, האבות הקדושים, כל השבטים, כל הצדיקים למדו כך, ששמעו באוזניים והורידו ללב. אך השוטים ועמי הארץ מסתכלים בעינים ומעבירים למח, ומפרשים התורה והבריאה על פי עיניהם, ולא ע"י שמיעה, כמו שנאמר (ירמיה ז, כד) "וְלֹא שָׁמְעוּ וְלֹא הִטּוּ אֶת אָזְנָם"; כי על ידי שמשתמש בעינים ומעביר למח, שהוא המקום הגבוה, ומנסה להשוות את התורה עם שכלו, תורתו נאבדת. משא"כ כשרוצה לשמוע בלבו ומשפיל את שכלו, אזי נכנסת התורה למקום הנמוך - למי שנמצא למטה, למי שמשפיל דעתו. כי כל המתגאה תורתו נמאסת, שכינה מסתלקת ממנו, רוח נבואה מסתלקת ממנו (פסחים טו:) ואינו זוכר את הלימוד. כי התורה אינה יכולה להישאר במוח במקום גבוה, ולכן נופלת ונאבדת.

הנה לאחר חטא אדם הראשון נאמר (בראשית ז, ז) "וַתִּפְקְחֶנָּה עֵינֵי שָׁנִיָּהִם", והענין הוא שקודם הקלקול היו עיניהם של אדם וחווה רואות את השורש והגילוי האלהי שבכל דבר, אולם לאחר החטא נפלו העינים ממדרגתם - שלא יוכלו לראות ישירות את ה' ברוך הוא (זהו בראשית, לו:), היינו שאינם רואות את הגילוי האלהי העומד מאחורי מה שרואות בפועל [שהוא שלום והתקשרות מוחלט בגילוי האלהות שבבריאה, וכמו תינוק במעי אמו שעינו סגורות, אבל נר דלוק על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו (נדה ל:), וכאשר יוצא - נפקחות עיניו, ויותר אינו רואה עוד באור הגנוז], ומאז העינים והאוזניים מנגדים זה לזה, שמצד אחד שומע דברי חכמים והתורה - על אמיתות התורה וההשגחה, ומאידך רואה בעיניו פירוד והסתרה.

ולכן כל עוד שאנו בגלות, צריכים לעצום את העינים מחיזו דהאי עלמא, ומאחר שבגלות אין רואים גילוי אלהות בעינים, ציוונו השי"ת על השמיעה, כמו שכתוב (שמות יט, ה): "וְעַתָּה אִם שָׁמַעְתְּ אֶת ה' וְשָׁמַעְתְּ בְּקוֹלִי", וכן נאמר (ירמיה ז, כג) "כִּי אִם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אוֹתָם לְאָמַר שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי". כי אי אפשר לבוא לידי יחוד ה' וקיום המצוות - אלא על ידי ענין האוזניים, כמו שנאמר (דברים ו, ד) "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"; שאחר שנפלו העינים ממדרגתם, המצווה - היא בשמיעה, ולכן אחרי שנפקחו עיני אדם וחווה [כאמור שהוא ירידה במדרגה] אחזו במדרגת השמיעה, כמו שנאמר (בראשית ג, ח) "וַיִּשְׁמַעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים מִתְּהֵלֶךְ". אך לעתיד לבוא כאשר יבוא משיח ותוסר הקללה, נשוב לראות דרך העינים, ויתגלה אור הגנוז והברכה, וכנאמר (ישעיה נב, ח) "כִּי עֵינִי בָּעֵינִי יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן".

והתכלית היא לגלות את הטוב בנבראים, דמרגלא בפומיה דרבא 'תכלית חכמה תשובה ומעשים טובים' (ברכות ז, י), ועיקר הטוב מתגלה בלב - שצריך לבוא ללב טוב, וזה מתוך תורה שלומדים על ידי הלב, ולימוד זה הוא על ידי האוזניים דוקא, ולא על ידי העינים והשכל. כי אחרי חטא אדה"ר נפגמו העינים והשכל וירדו במדרגה, ואי אפשר לבוא לידי תכלית יחוד ה', אלא על ידי הטוב שמגלים בלב, שהוא על ידי האוזניים דוקא - שהם ענין הלב, כמו שנאמר (דברים יא, יג) וְהָיָה אִם שָׁמַעְתְּ בְּקוֹלִי וְשָׁמַעְתְּ בְּקוֹלִי, וְהָיָה לְבָבְךָ לַיהוָה.

אבל כשלומדים על ידי העינים והשכל, מגשימים את התורה, והוא היפך הביטול. כי כשלומד על ידי השמיעה והלב, הוא מפרש את התורה ואת כל הבריאה באמונת חכמים - על פי חז"ל והצדיקים שבכל דור. כמו שרואים שיש מקומות שפירשו חכמים שלא על פי פשוטו של מקרא, שהוא היפך הפשט והסתכלות בדרך העינים.

והנה נאמר (תהלים קמ"א, ג) "גְדוֹל ה' וּמְהִלָּה מְאֹד, וְלִגְדֻלְתּוֹ אֵין חֶקֶר", כי אין לנו תפיסה בקב"ה, ולעולם אי אפשר להשיג ולתפוס גדולת אדונינו ברוך הוא ומידיעתו יתברך, וכל מה שיכולים אנו להשיג ולאחוז ולהבין איזה דבר, זהו רק במידיעתו, כי מהותו בעצמו אין לשער או לתאר, וככל שינסה אדם להעריך או לחשוב בעצמו, לא יועיל לו לידע גדולת אדונינו הבורא ב"ה. ואם היה אדם רוצה לידע גדולת הקב"ה, מי הוא, צריך היה לפרוש מבני האדם לתקופה של אלף שנה, ולילך במדבר. כי רק מתי שיכול האדם לראות את הכל באחדות גמור - ללא שום פירודים, כמו חנוך בן ירד, יכול לזכות להשיג קצת לילך בדרך אמת. ועצם זה שאדם כל הזמן חלוק בדעתו ומלא בחסרונות, והוא בתוך המימד של הזמן, אינו יכול להשיג דבר שלמעלה מהטבע.

כי דרך התורה, דרך ה' ברוך הוא, זוהי דרך של שפלות וענווה, של ביטול גמור - שזהו דבר שאין בו שום צד של סטרא אחרא, של גבהות, אלא נקיות גמורה לגמרי. והנקיות הזו תמיד עומדת בקרן זוית, בהתבוננות, שהיא בחינת מדבר. ועל כן רק היכן שנמצאים ההרים והגבעות שאין דורכים בהם בני אדם כלל, ואין שיקול על דעות בני האדם - שם אפשר להשיג מעט מגדולת ה' ברוך הוא. כי כשיש בני אדם, הדרך כולה היא תחתית, ולא יוכל אדם לילך שם בדרך ישרה וסלולה, אפילו אם הוא צדיק, כי יכול ליפול למטה ללכלוך, ולהיות בשקר. כי נדרשת לכך נקיות מופלגת עד שלא יחשוב על דעות בני אדם, אלא יהיה נקי לה' ב"ה, במחשבה דיבור ומעשה. ובדרך זו הלך חנוך בן ירד, שפירש מבני האדם (ספר הישר, בראשית) והשיג מדריגות האמונה לייחד ה' ב"ה בשלמות.

אבל דרך זה סתום מבני האדם. ולכן בכדי שיהיה אפשר לילך בדרך התורה ולהדבק בקב"ה מתוך מציאות העולם הזה, נתן לנו הקב"ה את מתנת השבת, כמו שאמר למשה (שבת י'): 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, לך והודיעם', ששלחו להודיע לישראל, שאע"פ שנמצאים בעולם הזה, בתוך הטבע, אפשר לילך בדרך התורה ולבוא לדבקות בה' ב"ה - שזהו דבר שלמעלה מהטבע. ולכן אנו אומרים 'שמח משה במתנת חלקו' (טור או"ח סי' רפא), כי השבת מגלה את השלום, שהוא אמונה בבחינת ראייה, שהיא מעבר להשגת האדם.

והוא ענין חנוך וחנוכה, כמ"ש בתיקונים (כ"ב באמרי פנחס חנוכה, אות טו), ומקורו מזהר (רע"מ כי תצא, רע"ז). "איהו חנוך ואיהו חנוכה, איהו נער ואיהו נערה"; 'שנער' חסר ה"א לא ראוי להוליד, ו'נערה' ראוייה להוליד, כן 'חנוך' הוא קודם שאפשר לבוא לידי גילוי אצל כל הנבראים, שהוא כנגד ימי החול ומלאך מט"ט (תיקוני"ז כא, סא), אבל 'חנוכה' הוא דרך מגולה וכנגד שבת וגילוי גם למדריגות הנמוכות (שעה"כ דרושי חנוכה) - למרות עוביותם וריחוקם מה' ב"ה, שהוא היפך הטבע.

והנה האמונה היא כנגד השמייעה, ובשמייעה עצמה ישנם מדריגות רבות, ובכללותם הם ב' מדריגות, א. שמאמין במה ששומע אע"פ שאינו יודע הדברים על בורים. ב. שמתוקף אמונתו הוא כמו שרואה הדבר בעיניו ממש, ללא ספק. ולב' מדריגות אלו זכה יתרו, והם בסוד חנוכה ופורים. דהנה כתיב 'וַיִּשְׁמַע יְתְרוֹ כִּי־כִן מִדְּבַר יְהוָה אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיא ה' אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם' (שמות יח, א), ופירש"י: 'מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק', 'קריעת ים סוף' הוא נס למעלה מדרך הטבע, ו'מלחמת עמלק' בדרך הטבע, כי נצחון המלחמה תתכן אף בדרך הטבע, ע"י תכסיסי המלחמה וחוזק החיילות וכיוצא. והם ב' המדריגות שבשמייעה, כי כאשר מחולל הקב"ה נס המלוכב בטבע, זהו בכדי להראות לנבראים שמנהגו של עולם כולו מושגח בהשגחה פרטית מופלאה ומדוקדקת, וזהו מדריגה הראשונה של השמייעה והאמונה, אך כאשר מחולל נס למעלה מדרך הטבע, זהו בכדי להראות לנבראים את עוצם עוזו ותוקפו לשדד מערכות הטבע, ולשנות כל סדר הבריאה, שזהו מדריגה השנייה של השמייעה והאמונה, המעולה ומובחרת יותר. וזהו ההפרש בין חנוכה לפורים (בינת ישראל, סו ע"א), שבפורים גלגל הקב"ה הנס בדרך הטבע, ע"י שצמו והתפללו וכו' - שהוא ענין השמייעה, וכנאמר במלחמת עמלק 'וַיִּשְׁיִם בְּאֲזֵי הַוַּשְׁעִי' (שמות יז, יד) [ומלחמת עמלק נתגלגל נס פורים], ובחנוכה נעשה נס למעלה מהטבע - שהוא שמייעה שהיא כמו ראייה ממש, שזהו ענין קריעת ים סוף שנאמר בו 'וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה' (שמות יד, לא), שראיה זו היתה ע"י השמייעה והאמונה, וכפי שנאמר בה עוד (שם) 'וַיֵּאֱמִינוּ בַּה' וּבְמֹשֶׁה עֲבָדָיו', שהיא אמונה אמיתית בדברי חכמים.

וזהו שאמר במסכת אבות (ב, א): 'רבי אומר, דע מה למעלה ממך, עין רואה, ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים'. דע מה למעלה ממך - הוא מדריגות האמונה. עין רואה - זה נר חנוכה; שצריך להסתכל בנר. אוזן שומעת - זה שמייעת מגילה. וכל מעשיך בספר נכתבים - כי כאשר כל מחשבה דיבור ומעשה של האדם נובעים מתוך ב' מדריגות האמונה, הם מקבלים משמעות ונחקקים בספר.

והעיקר הוא על ידי מדריגת האמונה שכנגד הראיה, שהיא למעלה מהטבע ולמעלה מהשגת האדם, אשר היא גבוהה ממדריגת האמונה שכנגד השמייעה, שהיא בתוך הטבע וההשגה. ומדריגה גבוהה זו מתגלית בחנוכה, שמראה

הקב"ה שדוקא החלש והשבור, הדל והשפל, אשר נפל לתחתית ממש, הוא שיכול להיות הגבוה ביותר, אע"פ שנראה ההיפך בראיה הטבעית.

כי בחנוכה מתגלה האור מלמעלה למטה למקומות הנמוכים ממש. וזהו טעם מנהג הסביבון, אשר מסובבים אותו מלמעלה למטה. אבל כפורים מתגלית מדריגה הראשונה של השמייעה והאמונה, שהוא גילוי האמונה מלמטה מתוך הטבע, וזהו טעם מנהג ההכאה עם ה'רעשן', שמסובבים אותו מלמטה למעלה (ע"י קרבן העני, דרושי חנוכה), לרמז על גילוי ההשגחה מלמטה למעלה.

אמנם עיקר ההשגחה נגלית כאשר אדם מסתכל ומתקשר בדבר שהוא מעבר לראיה החיצונית, למעלה מהטבע, וזה ענין נצנוצי רוח הקודש. כי רוח הקודש פירושה גילוי ההשגחה בשלמות, וכל גילוי השגחה ה' הוא נצנוץ מרוח הקודש - הנמשך מהאור הגנוז. וכדי לבוא לדי הסתכלות ולגלות השגחה ה' ב"ה, צריך אמונת חכמים. ומחמת שהתרחקנו כיום מאד מאמונת חכמים, מתעכבת ביאת משיח, ובית המקדש לא נבנה, ואין משיגים כלל מהו טוב, ומחמת כך נתקלקלה דעת האדם כל כך, עד אשר אינו מבין כלום את לימודו, ופרנסתו בטורח, וכל עניניו בקושי וכבדות. כי אם היה לאדם אמונת חכמים, היה אצלו הכל בשלימות, והיה מגיע לכל המעלות - למעלה מדרך הטבע.

כי עיקר השמייעה היא על ידי שליח, שהוא ענין אמונת חכמים, וכמו שאמר אבימלך (בראשית כא, כו) 'וְגַם אֲנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בְלִתי הַיּוֹם', ואמרו במדרש (ב"ר נד, ג) לא שמעתי על ידי מלאך ושליח. כי החכמים ממשיכים את האור הגנוז, שהוא ענין למעלה מן הטבע. כי קיום חכמי ישראל הוא על ידי לימוד התורה, שכולו נמשך מהאור הגנוז שגנוז הקב"ה בתורה. וכשנפגמת לאדם האמונת חכמים, זה כמו שיפיל חס ושלום את האור הגנוז, אורו של משיח, שמהיכלו יורדים כל הניסים והנפלאות. כי הנס ושידוד מערכות הטבע נמשך לעולם בזכות מלך המשיח.

ואור זה הוא אור החנוכה, שהיא המנורה, סוד החכמה, כמו שאמרו חכמים (ב"ב כה): שהרוצה להחכים ידרים, כי שולחן בצפון, מנורה בדרום. כי המנורה היא שלמות התורה, הממשיכה לאדם את השכל והחכמה, ואת השלום. וזה שנאמר (במדבר ת, ב) 'בְּהִעָלְתָּךְ אֶת הַנֵּרוֹת, אֵל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאָרוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת', פני המנורה הוא פני האדם, שהוא שכל גבוה - למעלה מהשגתו, ואם עוסק האדם בתורה במדריגה גבוהה, בדרך שלמעלה מהטבע, יותר מכוחותיו, ביתר הבנה, וביתר דבקות בקב"ה ובאמונת חכמים - יכול הוא להשיג הרבה יותר ממה שיכול להשיג בשכלו העצמי, וזוכה להמשיך מקדושת המנורה את חכמת התורה.

ועיקר הכל תלוי כפי דבקותו בחכמים. כי בכדי לקבל ולהבין את התורה צריך ברכה, ואם קורא אדם איזה מאמר מחכם ואינו יודע מי הוא, ולא למד עליו - אין לו התקשרות בו, וכשאינן התקשרות - אין ברכה. אבל על ידי אמונת חכמים והתקשרות - שהוא ענין הסתכלות מעבר לראיה החיצונית, זוכים לברכה, שהיא השפעה והבנת התורה למעלה מן הטבע. כי כאשר האדם שרוי בתוך מגבלות הטבע והזמן, וחושב שמישיג איזה דבר, לעולם לא יוכל להבינו. אבל כאשר מתבונן שבאמת אינו משיג ויודע כלל, ונותן עיניו בשכל עליון שהוא למעלה מהשגתו, ונכלל בדבר שהוא הרבה יותר ממנו, יכול הוא לבוא לידי התקשרות, שמשמעותה שלום וברכה, והשפעה שלמעלה מדרך הטבע, שמתגלה שה' ב"ה נמצא עם האדם, וכמו שנאמר במגילת רות (ב, ד) 'וַהֲנֵה בַעַז בְּאֵם מְבִית לָחֶם, וַיֵּאמְרוּ לְקוֹצְרֵים ה' עֲמֻקָּם, וַיֵּאמְרוּ לוֹ בְּרַךְךָ ה', שכאשר אמר ה' עֲמֻקָּם, השיבוהו בברכה 'בְּרַכָּךָ ה'', כי כשיש ענין של התקשרות - ה' ב"ה נמצא עם האדם. וזה צריך להיות תפיסת האדם תמיד, שאינו יודע ומבין כלל, וצריך רק להשיג דבר שלעולם לא יבין בו, כמאמר החכם (בחינות עולם יג, לג) 'תכלית הידיעה שלא נדע'. וכך הוא דרך החכמים, שכלל שלומדים יותר את התורה, כך מבינים שאינם משיגים, והוא על ידי שתולה את שכלו ועיניו למקום שאינו מבין - וכך כאשר מתקשר עם מה שלמעלה ממנו, זוכה להבין בתורה.

ובזה זוכה לשלום, כמו שנאמר על התורה (משלי ג, יז) 'יָכַל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם', שנכנע הטבע תחתיו. כי כאשר מבין האדם מה מתחולל מאחורי מעשה חילול שבת ח"ו, שמצד הטבע לא אירע דבר לכאורה, אבל בהסתכלות עליונה יותר הוא מבין שבפעולה הזו נגרם דבר שהוא הרבה יותר חמור ממה שנראה, כפי שכל מי ששומר שבת ויש לו ריאת ה' בלבבו לא יעשה מעשה איסור, כי יודע שהתולדה של האיסור יפעל דבר חמור. ואע"פ שאינו רואה זאת בעיניו הגשמיות, הוא רואה זאת בעיני שכלו, שמצטייר לו האיסור ומבין את חומרת הדבר, ובכך פורש מהאיסור. וזהו ראייה שלמעלה מהטבע, שבזה נכלל באמונה. וככל שמקיימים יותר את התורה, כך נכללים יותר מעל הטבע, ואז כשהטבע מתנגד לו, אינו יכול לשלוט בו. אבל כשאדם מקיים את המצוות והתורה ללא שיבוא עימהם בהתקשרות - שהיא ענין של ראייה והסתכלות, אינו זוכה להשיג הדבר ב"תא חז", ואז חס ושלום אינו מעריך את החכמים, ובא לזלזל בתורה והמצוות, וכאשר הטבע מתנגד לו, אינו יכול לעמוד כנגדו, כי הטבע שולט עליו ומכניעו.

וזוהו תוקף המלחמה שהיתה בחנוכה - האם כח הטבע יצנח את הדבר שלמעלה מהטבע, ועשה הקב"ה ברחמינו שהלמעלה מהטבע יכניע את הטבע. ובכך התגברו החשמונאים, ע"י שהיו בהשקפה והתבוננות של למעלה מהטבע, ועל ידי זה נמשך ברכה ושלוש. לכן כשהקב"ה רוצה להשפיע לעם ישראל הוא מברכם בשלום, שהוא ענין התקשרות במעל הטבע, ועל ידי זה ממילא נשפעים כל הניסים והנפלאות. וזה מה שאנו מתפללים 'שים שלום וכו' וחותמים 'המברך את עמו ישראל בשלום', היינו שהקב"ה משפיע לעם ישראל התבוננות והסתכלות במעל הטבע. וכתב בארץ צבי (פרומר, מועדים חנוכה, עמ' קעא) שיש שמונה בקשות שאומרים בשים שלום, טובה, וברכה, חיים, חן וחסד, צדקה ורחמים, שהם כנגד שמונה נרות, כי ע"י שלום והתקשרות נמשך ממילא כל ההשפעות. וזהו פירוש 'עושה שלום במרומיו' - כשם שבעליונים יש התקשרות גמור לחיות האלהי שבנבראים, כך 'הוא יעשה שלום עלינו' - שימשיך ההתקשרות אצלנו להיות מקושרים בפנימיות התורה והבריאה.

וזוהי הדרך המוכרחת לאהבת ישראל ולדון לכף זכות. כי כאשר אין יודע האדם מסתרי לבב חבירו, ורואהו במדרגה חיצונית הנגלית לעיניו, לא יכול לדוננו לזכות, ורק כאשר מתבונן מעל ראיתו הפשוטה - דנו לכף זכות שאולי עבר איזה צרה או מועקה חס ושלוש, שזוהו התבוננות בראייה גבוהה יותר ממה שנראה לכולם; ואזי הוא יכול לבוא איתו בהתקשרות, ולהאיר ולהסביר פנים לכל יהודי.

והוא החתם סופר בספרו תורת משה (בראשית מה, טו) שדוקא כשיש התקשרות בין מברך למתברך תקיים הברכה. על כן כאשר רוצה אדם לקבל את השפעת הברכה, צריך לאהוב את המברך ולהתקשר עימו, כי אם לאו, לא תבוא לו השפעת הברכה. כמו שאמרו חכמים (חולין מט.) שהקב"ה מברך לכהנים והכהנים מברכים לישראל. אבל הכל כאשר הנהנים מברכים את ישראל בלב שלם ויש ביניהם אהבה (מג"א סי' קכח סק"ח, בשם זוה"ק נשא, קמז), שאם לא יברכו בלב שלם לא תחול הברכה (אליה רבה סי' קכח סק"ו, בשם המדרש תנחומא נשא, במדבר"ר יא, ד).

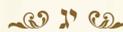
וזוהי גם הדרך שזוכה האדם לקיים 'וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ' (דברים ו, ה) - שהיא כל השפעת הברכה של האדם, שצריכה היא להיות באופן כזה, שבכל מה שיעבור על האדם בעוה"ז, יתבונן ויצפה למשהו הרבה יותר גבוה ממנו. ורק כאשר מודה האדם לקב"ה בכללות ובפרטות על כל מה מאורעותיו, יכול הוא לזכות להשיג למעלה משכרו, ולהודות לפניו בכלל לבבו, שזוהו סוד מהות שמונת ימי החנוכה - להודות ולהלל לפניו יתברך. כי עצם ההודאה לקב"ה היא על דבר שאיננו מבין ומשיג בשכלו, כי מתפעל בנפשו ומתפלא מדוע השפיע עליו הקב"ה את כל החסד הזה, ונושא עיניו כלפי שמיא ואומר, 'רבונו של עולם, כיצד זכיתי שתשפיע לי זאת', וכך כאשר מודה ומהלל לקב"ה מתוך שמחה, אזי באותה עת ראיתו כביכול כמו קוב"ה שמכריע לטובה, והוא נכלל בלמעלה מהטבע, שהוא ענין הלל גמור - שמודה בהודאה גמורה שכל שפעו ניתן לו שלא בדרך הטבע.

וכעת מחמת הגלות חלש האדם ודל, ומסתכל על הדברים החיצוניים, וכך אינו יכול לעולם להשיג בדבר שהוא כולו רוחני - בין בלימוד, בין בכל דבר שירצה לפעול, אך כאשר ישתמש בכלים שחננו הקב"ה להיות בהתקשרות בדבר שהוא למעלה ממנו, ויהיה תלוי בו, יוכל לבוא להתקשרות שתמשיך לו שלום וברכה. שזוהו נזכה בשלימות בבוא הגאולה, שיתן לנו הקב"ה שלום והתקשרות בדבר שהוא למעלה משכחנו, וכמו שנאמר (ישעיה נב, ז) 'מִה נֶאֱוָו עַל הַהָרִים רִגְלֵי מִבְּשָׂר, מְשִׁימֵע שְׁלוֹם, מְבַשֵּׂר טוֹב, מְשִׁמֵע יְשׁוּעָה, אִמְרוּ לְצִיּוֹן מִלֶּךְ אֱלֹהֵיךָ'. כי השלום זה ההתקשרות של עם ישראל, שהוא ענין חנוכה, שמתקיים בנו 'אֶרֶץ ה' פָּנִינוּ אֲלֵיךָ וַיִּחַדְךָ' (במדבר ו, כה), והארת פניו יתברך הוא דרך המנורה, כמו שנאמר (שם ח, ב) 'אֵל מוֹל פְּנֵי הַמְּנֹרָה - יֵאִירוּ שְׂבָעַת הַנְּרֹת'; שהמנורה היא כנגד הפנים, וכדי לזכות לאור הפנים צריך שלום, שזהו 'יְיָשֶׁם לָךְ שְׁלוֹם' (שם ו, כו) - שנוכל להתקשר ולהשיג למעלה מן הטבע. וכל עוד שאין לנו התקשרות, לא בא משיח, אבל כשאנו משתדלים ורוצים להיות דביקים בקב"ה - על ידי התבוננות וגילוי ההשגחה, ממחר הקב"ה להחיש לנו את הקץ. וכשאנחנו ננהג בשלום ונתנהג במידותיו, בדרך השפעה, יתקיים בנו 'אֶרֶץ ה' פָּנִינוּ אֲלֵיךָ', ומקרא שכתוב 'אִמְרוּ לְצִיּוֹן מִלֶּךְ אֱלֹהֵיךָ', והקב"ה שהוא 'מְשִׁמֵע שְׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב' יגאל את ישראל ויתן שלום בעולם כולו.

ובשבת קודש זהו זמן היחוד וההתקשרות של כל מה שנעשה במשך השבוע - להתכלל בקדושת ערב שבת קודש, שהוא המחבר בין הגשמיות לרוחניות. כי

ועל כן ע"י שמירת שבת כהלכתה זוכה האדם לאהבת ישראל בשלמות, ולהתכלל עם כל ישראל, כי אורייתא וקוב"ה וישראל כולא חד (זוה"ק אחרי עג). וכמו שאמר רבי עקיבא (ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד, ב"ר כד ז) 'וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעְיָךְ כְּמוֹךָ' (ויקרא יט, יח) - זה כלל גדול בתורה, ועוד אמר הלל (שבת לא), 'כל מה דסני עלך - לחברך לא תעביד' [=כל מה ששנוא עליך - אל תעשה לחברך]. זה כללות כל התורה. והטעם בזה, כי לכל אחד יש אות בתורה, ואם הוא מחסיר מאהבת זולתו - הוא מחסיר גם מהתורה, כי האור הגנוז נמצא בתורה, ולכל ישראל יש חלק מהתורה, ואם ח"ו אין אהבה בעם ישראל, אז מחסיר חס ושלוש מהאור הגנוז.

וצריך האדם לחקוק בדעתו תמיד שכל מעשיו פועלים למעלה לאין שיעור וערך, וכמו שכתב השפת אמת (דרוש לחנוכה, שנת תרל"ו), שמה שרצו היוונים בטל ולעקור את קידוש החדוש, הוא מחמת שידעו שעם ישראל מאמין שעל ידם מתחשים דברים בעולם העליון, וכפי מה שהם פוסקים למטה, כך יפסקו כך בבית דין של מעלה, ורצו היוונים להחזיר בהם כפירה - שכל מה שהם עושים בזה העולם, לא נחשב להם בשמים למאומה רחמנא לצלן. וכבר האריך רבי שמואל הווינר בספרו עולת תמיד (פי"ג א, ב), בשם הגהת יש נוחלין (א, הג"ה ד) לבאר כמה מוכרח האדם להאמין בכח תפילתו להגביר כח של מעלה. על כן טוב שיאמר האדם: הריני מאמין באמונה שלימה שתפילתי בוקעת רקיעים ועולה, ולא יותש כח של מעלה מלהשפיע לעולמו כל מיני טובות. וכך יאמין בכל פעולה בקדושה ומעשה טוב - שהוא פועל בוודאי, ויאמר: אני מאמין באמונה שלימה, שכל העולמות העליונים והתחתונים תלויים במעשי ובכוונת תפילתי. כך צריך אדם לחקוק בעצמו תמיד. וכך כותב גם רבי מרדכי מטשרנוביל בהקדמה לליקוטי תורה (הדרכה ב) שאפילו תנועת אצבע אחת של בר ישראל, מנענעת עולמות עליונים. וכשאדם יגיע לשמים, הדבר היחידי שהוא יצטרע, זה שהוא יראה כמה ה' אהב אותו פה בעולם הזה, וכמה כל דבר הקטן ביותר שהוא עשה - היה מנצנץ באור יקריות בשמים.

וכך יוכל האדם להתעלות מדרגא לדרגא, ולא יהיה שום דבר שלא יוכל להשיגו. כי אם אדם רוצה באמת ללמוד, ומאמין באמונה שלימה ברצון שלו, אז בשמים ינהגו עימו כפי הרצון והאמונה שלו, ואם אדם מאמין באיזה דבר מסויים שהוא יגיע אליו, אז מן השמים יובילוהו וידריכוהו ויתנו לו כלים לאותו דבר שהוא רוצה. אבל ברגע שהוא פוסק מאמונתו באיזה דבר, אז נפסקים הכלים שלו מן השמים. וכן אדם שלא מאמין בביאת המשיח - יכולים להוליכו מן השמים גם לקץ מסויים שהוא לא יראה את זה, ומן השמים לא יסייעו בידו והוא ילך לדרך של כפירה. אבל אדם שמאמין בביאת משיח יוכל לזכות ולחזות בביאת משיח.

יהי רצון שהקב"ה יאיר לכולם את העינים, ונזכה לראות את האור של ה' ברוך הוא, שיחונן אותנו בהשגה של ראייה ברורה, לילך בדרך שנוכל להודות לו בהודאה גמורה, שזה הלל גמור. ונראה את הכל בצורה הרבה יותר גבוהה, במחשבה הרבה יותר ממה שרואים בשטחיות, שזוהו ביטול מוחלט לקב"ה, שזוהו אורו של משיח וארך אפיים. ויוליכנו הקב"ה בדרך שלום ושמחה, ונזכה להאיר פנים זה לזה, ולעסוק בגמילות חסדים, ולידע שכל מה שאדוננו הבורא ברוך הוא עושה מן השמים - לטובה הוא עושה, ושהוא שש ושמח בנו, ולהיות מקושרים בעזרתו יתברך בתורה ובמצוות. ויזכנו הקב"ה לניסים ונפלאות, ולבשורות טובות, ויהיו גשמים בעייתם, ונזכה להיאגל ביד רמה.

קחו חלק במפעל הקודש

יחזקאל

משיח שליח

החשיבות הארוכה והקדושה באזור המגורים

המעונינים להצטרף למערך הרכזים ברחבי הארץ והעולם ולחלק מידי שבוע את גיליונות הקודש באזור המגורים וכן לתגובות הארות והקדשות בעניני העלון ניתן לפנות

076.5995991 או במייל: m.yam.shlomo@gmail.com

לקבלת הגיליון במייל ניתן לפנות לכתובת: alonim.yanuka@gmail.com